

NS-Nieuwsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 9

Hoofdstuk 8: Overwinning in het Westen

Een filosofie zal haar idee alleen naar de overwinning leiden als zij de moedigste en energiekste elementen van haar tijdperk en volk in haar gelederen verenigt en hen in de solide vormen van een strijdorganisatie plaatst."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, deel 2, hoofdstuk V

Wehrmachtstroepen waren aan het opruimen in Noorwegen toen het Westoffensief van Hitler en Von Manstein op 10 mei begon. Een Duitse opmars door de Ardennen sprak Hitler bijzonder aan, omdat het niet door de Lage Landen ging. In tegenstelling tot conventionele historici was hij niet geïnteresseerd in het vergaren van buitenlands onroerend goed, maar wilde hij het conflict zo snel mogelijk beperken en beëindigen om te voorkomen dat het zich zou uitbreiden. In zijn oorlogsrichtlijnen die hij maanden voor het begin van de campagne in 1940 aan elke Wehrmachtcommandant aan het Westelijk Front gaf, benadrukte de Fuehrer keer

op keer dat geen enkele schending van de neutrale landen mocht worden toegestaan. In zijn allereerste richtlijn voor het voeren van de oorlog verklaarde hij dat "de garanties van neutraliteit die ons door Nederland, België, Luxemburg en Zwitserland werden gegeven, nauwgezet moesten worden nageleefd". In zijn tweede richtlijn beval hij dat "de toegangen tot de Baltische Zee zullen worden ontijdend zonder inbreuk te maken op de neutrale territoriale wateren" (38, 41). Later benadrukte hij voor de Kriegsmarine: "De neutraliteit van alle neutrale staten moet volledig worden gerespecteerd" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4 August 1939"). Deze richtlijnen waren topgeheime militaire bevelen die pas lang na het einde van de oorlog (in 1964) voor het eerst openbaar werden gemaakt.

In schril contrast met Hitlers nauwgezette respect voor de soevereiniteit van neutrale naties in de periferie van de gevechten, planden geallieerde bevelhebbers om België te bezetten met de Britse Expeditietroepen onder leiding van generaal Lord Gort en het Franse XVIe Korps onder leiding van generaal Fagalde op zijn vroegst op 24 oktober 1939. Het zogenaamde Dyle Plan ontleende zijn naam aan een rivier waar Gort's leger zich wilde verbinden met Belgische troepen voor Antwerpen. Deze "persoonlijke en geheime instructie" (Innes, 117) werd doorgegeven aan het Belgische opperhoofdkwartier, waar de commandanten van harte instemden met de schending van de neutraliteit van hun eigen land. Met een knikje van de Belgische Koning Leopold III, zette Generaal Georges, die het Franse opperbevel vertegenwoordigde, "het voorlopige Dyle Plan om in een definitief bevel" op 14 november (ibid). Toen Hitler hoorde van het Belgische verraad, beval hij onmiddellijk zijn Wehrmacht om zich voor te bereiden op de inname van Nederland voordat ze zich konden aansluiten bij de Engels-Franse legers. De democratische autoriteiten in deze kleine naties hoopten te profiteren van een overwinning van de Geallieerden; in het bijzonder de gemakkelijke diefstal van nieuwe gebieden op kosten van Noord-Duitsland om hun ontluikende bevolking te huisvesten.

Nu de poging van Engeland om Noorwegen in te nemen verijdeld was, moest de andere dreiging van de Geallieerden via Nederland niet minder grondig de kop ingedrukt worden. Daarom sloegen op 10 mei om 05.45 uur - slechts twee uur voordat de Britse en Franse troepen de Lage Landen binnentrokken - oorlogsvliegtuigen van de Luftwaffe toe op vliegvelden in België.

Verreweg het grootste obstakel voor Hitlers offensief was de Belgische Eben Emael, de krachtigste, technologisch meest geavanceerde versterking op aarde. Het werd in militaire kringen algemeen beschouwd als "onneembaar" en was niet alleen de sleutel tot de verdediging van Luik, maar van de hele Westelijke Campaigne. Alleen al het bestaan ervan had bijna elke generaal - Duits en geallieerd - ervan overtuigd dat het het zwaarste offensief dat ertegenaan gegooid werd zou

breken of vertragen. Eben Emaels bevelhebbende, ondergrondse positie was onaantastbaar voor grondtroepen die het fort niet konden omzeilen en zijn bunkers waren absoluut ongevoelig voor de grootste luchtbommen, zelfs voor zware artilleriegranaten. Het domineerde volledig het strategische scharnierpunt van Hitlers Offensief waar de rivier de Maas en het Albertkanaal elkaar kruisten. De sluizen van dit kanaal werden gecontroleerd door waarnemers in het bolwerk. Alleen al het bestaan van de Belgische versterking werd door strategen van de Duitse Generale Staf aangevoerd tegen het plan van Von Manstein. Om zeker te zijn, conventionele strijdkrachten konden nooit voorbij Eben Emael komen.

Opnieuw zocht de Fuehrer een man die door de superieuren van de legerleiding naar de achtergrond was gedrongen vanwege zijn innovatieve ideeën. Generaal Kurt Student geloofde dat buitengewone verdedigingswerken verrast konden worden met een minimaal verlies aan levens door soldaten die ongezien in zweefvliegtuigen landden. Hitler overlegde met Student en ze werkten details uit voor een glider aanval op Eben Emael bij dageraad. Deze geplande aanval was zo belangrijk dat de Fuehrer het hele westelijke offensief uitstelde tot de inname van het fort, waarvan de hele campagne afhing.

Op 7.500 voet sneden de onnavolgbare Ju 52s, met 39 DFS 230s aan boord, hun ladingen met houtvleugels los en keerden terug naar de Duitse grens, waardoor de zweefvliegtuigen - elk met acht zwaarbewapende parachutisten en explosievenexperts - in totale stilte konden landen bij bruggen langs de Maas en het Albertkanaal, waaronder Eben Emael. De landing verliep vlekkeloos en werd totaal niet opgemerkt door de verdedigers. Hoewel ze volkomen verrast waren, vochten ze met grote felheid en vaardigheid terug. Maar tegen de tijd dat ze bekomen waren van de schok van de confrontatie met Duitse soldaten op het dak van hun onoverwinnelijke fort, hadden de parachutisten twee 120-mm kanonnen en negen 75-mm kanonnen uitgeschakeld; met andere woorden, alle bovengrondse artillerie van het fort. Binnen 24 uur was het veronderstelde "onneembare" bastion van 70 elitesoldaten gevallen door 70 zweefvliegtuigtroepen, die zes doden en twintig gewonden verloren. Door een immens gat in de geallieerde verdediging dat ontstond door de val van dit machtigste bolwerk ter wereld, overspoelde het Wehrmacht offensief België.

Ondertussen veroverden andere zweefvliegtuigtroepen snel bruggen bij Veldwezelt en Vroenhaven, waar de Duitse troepen overheen stormden. Hitler, generaal Student en zijn parachutisten bereikten een militair wonder zonder precedent; de belangrijkste actie van de hele campagne en één van de grootste, meest unieke overwinningen in de annalen van de oorlogsvoering. In de woorden van *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (p. 141, Vol. I), "Er was geen rekening gehouden met de fantasierijke flair van Adolf Hitler, die een

persoonlijke interesse had getoond in de planning van een verrassingsaanval op de bruggen van het Albertkanaal, ondanks het scepticisme van de O.K.W.".

In slechts een week tijd werden de Britse en Franse legers uit België verdreven. Totaal verrast door de onverwachte capitulatie van Eben Emael, de geallieerde legers strompelden achteruit om zich te verschuilen achter een ander fort dat ze onkwetsbaar achtten - de Maginotlinie. Dezelfde Eerste Wereldoorlog mentaliteit die de Duitse Generale Staf domineerde, versteende de Franse strategie. Maar de Fuehrer keek verder dan hun verouderde conventies. Volgens het plan dat hij met von Manstein uitwerkte, veegde zijn Luftwaffe het luchtruim schoon van vijandelijke vliegtuigen terwijl hij de geallieerde grondtroepen bestookte, die tegelijkertijd door de Panzers werden verwoest, vervolgens door mobiele artillerie werden opgeblazen en door de infanterie werden opgepoetst. De geest van de nationaalsozialistische samenwerking had al deze verschillende strijdelementen prachtig gecoördineerd tot een snelle, altijd voorwaarts bewegende, ononderbroken Blitzkrieg die de in aantal overtreffende vijand uit balans hield.

Overall waar de Fransen of Britten probeerden stand te houden, kregen ze knock-out klappen, waarna de Duitsers zich naar het volgende doel haastten en de vijand nooit de tijd gaven om adem te halen, laat staan te reageren. De snelheid en wreedheid van deze tactieken brachten de Geallieerden al snel van hun stuk. Op 20 mei, slechts tien dagen na het begin van het offensief, waren de Franse en Britse grondtroepen in tweeën gesplitst. Het tij was gekeerd. Toen de oorlog tegen hen begon te werken, probeerden ze dapper hun verloren initiatief terug te winnen door een krachtig tegenoffensief te improviseren tegen de 7de Panzerdivision, die bijna aan het einde van haar voorraden was gekomen door tot Cambrai op te rukken. De Geallieerde bevelhebbers begrepen de precaire positie van de Panzers en, snel denkend, lanceerden ze elk twee verse Britse en Franse tankbataljons, waardoor ze de Duitsers, die bijna geen munitie meer hadden, in aantal overtroffen en met vernietiging bedreigden. Bij Arras verrasten Franse Char B tanks de Duitse pantsers van dichtbij en vernietigden Panzer Mark IV's, drie van de enige zware tanks van de Wehrmacht.

De geallieerde aanval zou misschien geslaagd zijn als de 7de Panzers niet geleid werden door een man die later zijn reputatie zou maken in Noord-Afrika--generaal Erwin Rommel. Hij zette een schijninterugtocht op touw. Toen de Fransen vrolijk volgden, slingerde hij plotseling zijn pantser op hen af, bebloede en stopte hun voorwaartse opmars en verstrooide vervolgens de geschrokken Britten, die dachten dat hij Cambrai aan het evacueren was. Toen één van zijn colonnes in een dorp werd opgehouden door twintig Franse zware tanks, gaf hij het bevel aan één enkele Panzer IV om de vijandelijke achterhoede te verrassen. De bemanning stormde op de vijand af en vuurde hun 75 mm kanon van dichtbij af. Ze

schakelden 14 van de grote Char B's in ongeveer twintig minuten uit en dwongen de rest zich over te geven. Niet één keer tijdens de hele campagne hadden de Geallieerden zoiets spectaculairs bereikt. Hoewel elk van zijn Panzers tegenover vijf vijanden stond, hield Rommel de Geallieerden lang genoeg bezig voor de komst van Stuka duikbommenwerpers, die elke Franse en Engelse tank in het veld platlegden.

De volgende dag, 21 mei, trok het Duitse offensief noordwaarts naar de Kanaalhavens Boulogne en Calais om alle verdere hulp uit Groot-Brittannië af te snijden. De soldaten van de B.E.F., die het belang ervan inzagen, zetten een wanhopige verdediging op die vijf dagen duurde met intense beschietingen en luchtaanvallen. Met de val van deze vitale havensteden voerden de Geallieerden nog een numeriek overweldigend tegenoffensief uit met Britse troepen en het Franse Eerste Leger dat vanuit het noorden oprukte, terwijl het Franse Zevende en Tiende Leger vanuit het zuiden aanvielen; daartussen bevond zich het grootste deel van de Duitse pantsers. Extra R.A.F. *Spitfires* en *Hurricanes* vlogen binnen vanaf hun Engelse bases om dekking te geven aan Franse Dewoitines, Blochs en Morane-Saulniers. Terwijl Messerschmitts met hen in gevecht raakten in het luchtruim hoog boven hen, braken Stuka duikbommenwerpers de Frans-Britse tegenaanval af, die verder verpulverd werd door zware artillerie en vervolgens de *coup-de-grace* kreeg van de infanterie. De Frans-Britse terugtocht werd hervat; deze keer een frontale aftocht richting Parijs.

Maar de geallieerde zaak was nog niet verloren. Talrijke Franse legers waren nog intact met al hun munitie en voorraden, terwijl de sterkte van de Panzer na twee weken van onophoudelijk hard rijden en vechten teruggevallen was tot 30%. Generaal Maxime Weygand, die het bevel had over alle Geallieerde strijdkrachten, stond op het punt om een grootscheepse aanval te lanceren voor de herovering van Cambrai, waar van de zwakke Duitse verdediging niet verwacht kon worden dat ze de acht Geallieerde divisies zou weerstaan. Voor het slagen van de operatie was echter de hulp van Britse grondtroepen, vooral tanks, en vooral de steun van de RAF essentieel. Weygand's aanval voorspelde succes en was in feite al onderweg toen, tot zijn verbazing, de Britten omkeerden en naar Duinkerken renden. Generaal Lord Gort, die de leiding had over de B.E.F., had persoonlijke orders ontvangen van de nieuwe premier, Winston S. Churchill, om hun Franse en Belgische bondgenoten in het veld achter te laten zonder hen op de hoogte te stellen. Het Weygand Offensief stortte in en het lot van Frankrijk was bezegeld. Churchill veroordeelde Koning Leopold luidkeels als "een verrader", hoewel de vorst hem vijf dagen voor de Belgische overgave verwittigde; dat was vijf dagen meer verwittiging dan de Britten aan hun continentale bondgenoten gaven.

Op 5 juni begonnen de operaties van de Wehrmacht tegen de overgebleven geal-

lieerde troepen in het zuiden. De volgende dag braken Duitse troepen door de benedenloop van de Somme en bereikten de rivier de Aisne. Kort daarna verpletterden ze de vastberaden soldaten van het Franse Tiende Leger (die de Duitsers speciaal eer betoonden voor hun hopeloze moed na de wapenstilstand). Ze werden vergezeld door infanteristen van de Britse 51ste Highland Divisie die, afgesneden van hun kameraden die naar Duinkerken gingen, naar St. Valery vluchtten in de hoop op dezelfde manier geëvacueerd te worden. Zij hadden niet zoveel geluk en gaven zich op 12 juni over. Dagen voor deze rampzalige gebeurtenissen verdrongen de ongelukkige soldaten van Lord Gort zich op de stranden van Duinkerken - 220.000 van hen, samen met 120.000 Fransen en Belgen. De Panzers renden naar de kliffen met uitzicht op de gedemoraliseerde Geallieerden die gehurkt in het zand zaten.

De Duitse bevelhebbers stonden op het punt hen een ultimatum te stellen dat ze niet konden weigeren - overgave of vernietiging - toen een richtlijn van de Fuehrer zijn troepen beval niet te vuren zodat de Geallieerden konden evacueren. Elke man in de Wehrmacht was stomverbaasd. Zoals hij vier jaar later uitlegde aan de Belgische SS-leider Leon DeGrelle, liet Hitler de Britten gaan bij Duinkerken omdat hij op dat moment nog hoop koesterde op hun vriendschap en samenwerking: "Door hun overgave of vernietiging te forceren, zouden ze nooit hebben kunnen onderhandelen." Door hen naar huis te laten gaan, zouden de Britse autoriteiten en het Britse volk zelf zijn gebaar goed begrijpen voor wat het was: een oprechte stap naar het einde van de gevechten en het begin van verzoening.

In plaats daarvan keerden Churchill en zijn propagandisten Hitlers ongelooflijke aanbod, historisch uniek vanwege zijn vrijgevigheid, binnenstebuiten. Zijn poging tot vrede werd afgeschilderd als een nederlaag, veroorzaakt door zijn onvermogen om de Engelse soldaten te verpletteren, zelfs midden in hun terugtocht. Hierdoor verstijfde het Britse moreel thuis, omdat de Duitsers werden afgeschilderd als gefrustreerd en verslagen. Het misleide Britse volk mocht nooit te weten komen dat hun zonen, echtgenoten, vaders en broers gered waren, niet door een geïmproviseerde vloot van jachten die het Kanaal overstaken, maar door de weigering van de Fuehrer om nog meer Arisch bloed te vergieten in een door Joden uitgelokte oorlog.

Het zogenaamde "Wonder van Duinkerken" was volledig het werk van Adolf Hitler. Hoe hooggestemd zijn gebaar ook was, het was volledig verspild aan de autoriteiten in Londen. De meer dan een half miljoen vijandelijke soldaten die hij in 1940 spaarde, zouden niet waarderen wat hij voor hen had gedaan, dankzij hun bekwame propaganda door Churchill, et al. Ze keerden de volgende jaren terug, niet als de vrienden die hij van hen hoopte te maken, maar als wraakzuchtige moordenaars. Hij had ze beter allemaal tot de laatste man kunnen afslachten, dan

ze naar huis te sturen als gezanten van zijn goede wil, iets wat ze niet konden bevatten.

In ieder geval zou zo'n vernietiging niet nodig zijn geweest. Als Lord Gort en zijn B.E.F. de kans hadden gekregen om zich eervol over te geven in een volkomen hopeloze situatie op de stranden van Duinkerken, dan zouden ze gedwongen zijn geweest om de wapens neer te leggen, net zoals hun kameraden van de 51ste Highland Divisie in een vergelijkbare situatie bij St. Engeland's toonaangevende militaire historicus, Sir Basil Liddell Hart, zei over Duinkerken: "Nooit was een grote ramp zo goed te voorkomen" (Walsh, 42). Terwijl Churchill in het openbaar ontkende en de schandelijke terugtrekking uit Duinkerken in een Britse triomf veranderde, beschreef hij het privé als "een kolossale militaire ramp" (ibid, 43). Generaal Ironside, chef van de keizerlijke generale staf, vertrouwde Anthony Eden toe: "Dit is het einde van het Britse Rijk" (ibid).

Minder dan twee weken nadat de laatste Tommy naar huis was gezeild, trokken Duitse troepen Parijs binnen. Net als eerder in Warschau liepen de politici die verantwoordelijk waren voor het verklaren van de oorlog aan het Reich weg, hun eigen volk achterlatend in een nederlaag. Philippe Petain, de eerbiedwaardige held en generaal uit de Eerste Wereldoorlog, vormde een nieuwe regering die op 25 juni een wapenstilstand accepteerde. Petain was een verstandige keuze, want de Fuehrer respecteerde hem; daarom waren de voorwaarden voor overgave soepel, zoals bleek uit Hitlers genereuze omgang met de Franse vloot. Zoals zelfs de vijandige auteurs van een Time-Life boek (*The Luftwaffe*, p.44) moesten toegeven, "De twee campagnes - in Scandinavië en een maand later over de vlakten van West-Europa - behoorden tot de meest briljante militaire operaties van de moderne tijd". Als dat zo is, dan was hun succes voor het overgrote deel te danken aan het verbeeldingsvolle genie van Adolf Hitler en de Nationaal Socialistische staat die hij creëerde. Geen enkele andere natie in de geschiedenis, in de minderheid en zelfs technologisch vaak in de minderheid, had zulke machtige tegenstanders in zo'n korte tijd kunnen verslaan. Niets vergelijkbaars was ooit eerder gebeurd.

De Campagne in het Westen werd gewonnen door de durf en flair van de Fuehrer, zoals die vooral tot uiting kwam in zijn SS-ers, wiens beslissende prestaties in de strijd werden gemeden door aristocratische snobs van de Duitse Generale Staf. Toch grepen troepen van de *Leibstandarte Adolf Hitler* (Adolf Hitler Lijfwacht) de strategische Nederlandse kanalen voordat ze opgeblazen konden worden, waardoor de *Blitzkrieg* mogelijk werd. Ze namen Rotterdam in drie dagen in en voerden het hele offensief aan door in 24 uur 120 mijl door Frans grondgebied op te rukken. Na de verovering van de Somme in een bliksemopmars, blies het SS *Totenkopf* ("Dodenkop") Regiment de weg naar Parijs open. Voor een groot deel dankzij hun onvergelijkbare soldaten, vernietigde de jonge geest van Arische man-

nelijkheid de oude wereld van Joodse democratie op de slagvelden van Frankrijk. De Geallieerden - al hun strijders en fabrieksarbeiders - waren de zielige slachtoffers van Joodse agenda's die niets te maken hadden met "het redden van Polen", "het verdedigen van de neutrale staten", of "het stoppen van de Nazi wereldverovering in Frankrijk". Dit waren de overduidelijke sjibboletten die emotioneel waren gemaakt voor niet-Joodse consumptie.

Nog steeds afgeschilderd als een "tragedie" door hofhistorici en mediapropagandisten, was Hitlers succes in feite de triomf van de nationaalsocialistische organisatie en superieure gevechtscapaciteiten over de misleide volgelingen en ideologische dwergen van door Joden geteisterde staten die uit waren op raciale zelfmoord. De Westelijke Campagne liet zien dat een rasbewuste, volledig Arische groep strijders een numeriek superieure, raciaal gemengde vijand kan verslaan, zoals de Britten, Fransen en Nederlanders met hun gekleurde koloniale troepen uit India, Senegal en Indonesië.

